

hvilket også er fastslået fra NATO's side og fra alle de involverede landes side.

Det, vi skal tage stilling til i dag med ratifikation af traktaten og gennem det beslutningsforslag, der nu foreligger, er, om vi i et rimeligt omfang har fået opfyldt de forudsætninger, som Folketinget stillede undervejs.

Hvis man går tilbage til debatten den 6. februar sidste år, var forudsætningerne for det første, at processen ikke måtte føre til nye skillelinjer i Europa, for det andet, at man skulle tilgodese Ruslands sikkerhedsinteresser uden vetoret, for det tredje, at det skulle styrke OSCE, og for det fjerde, at der ikke skete deployering af a-våben i de nye lande.

Når man tager et blik ned over, hvad der er sket, synes jeg klart, man kan fastslå, at de forudsætninger i rimeligt omfang er opfyldt. Det er understreget, at dette er en åben proces, og at udvidelsen ikke på nogen måde er færdig med det, der her er tale om, nemlig udvidelse med tre lande. Derfor er jeg fundamentalt uenig i det, hr. Søvnal tidligere sagde. Jeg mener, det er galt og i strid med kendsgerningerne at prøve at skildre dette, som at man nu bevidst har en dagsorden, der hedder nye skillelinjer, og det vil jeg under ingen omstændigheder acceptere som værende rimeligt. Det ville i øvrigt også set med radikale øjne betyde, at man ikke kunne gå ind for en sådan udvidelse.

I øvrigt skal jeg i den sammenhæng også understrege, at de lande, som ikke er med i første omgang, bestemte heller ikke har den opfattelse, som hr. Søvnal gav udtryk for.

Hvad angår spørgsmålet om inddragelse af Rusland, hvor jeg er ganske enig i, at dette er et fundamentalt spørgsmål, er der indgået aftaler med Rusland. Der er nedsat et særligt NATO-Rusland-råd og dermed også gjort ganske betydelige fremskridt i samarbejdet med Rusland.

Rusland er så stor en nation, at man ikke kan regne med uden videre at indpasse den fra den ene dag til den anden i en ny struktur, men at det er et centralt spørgsmål, er der ingen tvivl om. Det er på den anden side også et spørgsmål af en sådan karakter, at man ikke blot kan lytte til Dumaen og tage, hvad Forsvarskommissionen hørte i foråret til efterretning og gøre det til det danske standpunkt. Rusland kan ikke få vetoret.

De ting, der yderligere er føjet til om forstærket Pfp-samarbejde, om Det Nordatlantiske Samarbejdsråd etc., er ting, der også vil bidrage

til at styrke OSCE og dermed den tredje af de forudsætninger, jeg snakkede om.

Endelig er der så den hensigtserklæring, som NATO har afgivet om ikke at ville deployere a-våben. Jeg havde gerne set, at dette havde været mere end en hensigtserklæring, en bindende forpligtelse, men det er ikke ensbetydende med, at forudsætningerne derved er bristet. Tværtimod må man sige, at NATO klart er gået i den retning, som man bør gå på det her område.

Konklusionen set med radikale øjne er derfor klar.

Dette bidrager til det nye sikkerhedssystem, som vi har brug for i Europa, og det opfylder i øvrigt de ønsker og forudsætninger, som blandt andet de tre lande, der nu får invitationen, har haft.

Dermed har vi taget et skridt, som er med til at sikre, at det nye Europa ikke falder fra hinanden, og at vi ikke får tilstande, som minder om dem, vi havde i 1920'erne og 1930'erne, hvor hvert land gik sine egne veje, og hvor den ekstreme nationalisme derfor fik lov til at præge billedet af sikkerheden i Europa.

Det, vi er på vej til, er at skabe et sikkerhedssystem, hvor man indordner sig, hvor man afgiver suveræniteten, og hvor man derved opnår fælles sikkerhed, og vi støtter meget gerne denne ratifikation. Jeg mener i øvrigt, at det vil være naturligt og rimeligt, at vi hurtigt gennemfører folketingsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at hr. Estrup selv opregner fem betingelser. Blandt andet det, at der ikke må komme atomvåben ind i de nye NATO-lande, hvorefter han åbenhjertigt konstaterer, at den betingelse altså ikke blev opfyldt. Der kom ganske vist en hensigtserklæring, men ingen bindende garantier for, at der ikke kommer atomvåben ind i disse lande. Hr. Estrup mener alligevel, at hans betingelser er blevet opfyldt. Det er jo ganske fantastisk.

Jeg vil godt spørge hr. Estrup – som ser det her som et første skridt i en proces, og jeg går ud fra, at hr. Estrup dermed mener, at de næste skridt i processen bliver yderligere optagelse af lande i NATO – om hr. Estrup mener, at han har gavnet forholdet mellem Rusland og Vesten ved dette første skridt, og om hr. Estrup mener, at de næste skridt, som bliver yderligere optagelse af nye lande og yderligere fremrykning af